

Jeg har svært ved at stole på folk

Af Britt Nørbak. Fotograf Lars Horn

Tinas opvækst var præget af sygdom, vold og misbrug. Som voksen blev hun ramt af en forfærdelig tragedie, som hun har holdt hemmelig indtil nu, hvor hun udgiver en selvbiografi om sit turbulente liv.

- Er du okay? Klokken ligger lige ved siden af dig, så du kan ringe efter hjælp.
- Ja, tak, skat. Det er fint.

Ordudvekslingen finder sted, lige inden interviewet med Hendes Verden starter. Det er Neil, der spørger om hans hustru, Tina Marie-Louise Campbell, sidder godt nok. Hun fik gigt, da hun var bare 18 måneder gammel, og sygdommen invaliderer hende så meget, at hun har personlige hjælpere, hvoraf en af dem er hendes mand. Hun skal blandt andet have hjælp til at vaske hår, at få sko på, og til at spænde børnene fast i bilen. Hjælp til alle handlinger, der kræver styrke, eller fuld funktion. Tina har tidligere i Hendes Verden fortalt om at få et godt liv på trods af en invaliderende sygdom, men der er langt mere til hendes historie end gigt. Tina er nemlig et såkaldt 'Mælkebøttebarn'. Et barn, der vokser op i et miljø præget af druk, vold og misbrug, og på trods af dette alligevel klarer sig godt. Hendes far var alkoholiker og hashmisbruger, og hendes mor var invalid efter en hjerneblødning. Tinas fire år yngre lillesøster var hjemme hos deres mor, mens Tina var med på sin fars drukture.

- Jeg sad bag på hans cykel, når han skulle på værtshus. Det var dybt uansvarligt at have mig med, men jeg følte mig elsket af min far, selv om han var voldelig over for mig og min mor, når han var fuld. Han kastede mig engang ind i væggen, og min arm er stadig ødelagt af det. Min far var skizofren, men jeg kendte ikke til andet. Ingen greb ind og passede på min søster eller mig. Heller ikke selvom naboer, lærere og pædagoger vidste, at der var noget helt galt. I børnehaven ringede de første alarmklokker, da jeg smuldrede rugbrød på sølvpapir og sagde, at jeg var ved at lave hash. Pædagogerne sagde bare, at det skulle jeg holde op med, og mine forældre forbød mig derefter at snakke om hash, fortæller 42-årige Tina M.-L. Campbell, der er en rigtig god fortæller

Ønskede hævn

Da Tina var 9 år, lykkedes det for hendes mor at flygte fra faren. Hun rejste med sine piger fra Esbjerg til Aalborg, men det der skulle være en ny start, blev en kaotisk tid for Tina.

- Jeg havde mest været sammen med min far, og jeg følte ikke, at jeg kendte min mor og lillesøster. Nu fik jeg ansvaret for at handle ind og gå på møntvask på trods af min børnegigt. Jeg tænkte ikke, at det var synd for mig, men det var en meget hård opvækst. Der var ingen voksne eller et etableret system, der hjalp mig, men jeg overlevede ved hjælp af lyrik og musik. Det er det eneste svar, jeg

kan give på, hvordan jeg klarede mig, siger Tina. Hun flyttede hjemmefra som 18-årig, og først der følte hun, at der kom ro over land. Hun har dog altid haft svært ved at stole på folk, og da hun mødte en afrikansk mand, forlangte hun, at de blev testet for HIV, før de var sammen. Tinas test var negativ, og hendes afrikanske kæreste påstod, at det var hans også.

- Vi var sammen fra 1997 til 1999, hvor jeg blev meget alvorligt syg. Jeg mistede mit hår og vejede under 40 kg og frygtede først, at jeg havde kræft. Men lægerne fandt ud af, at jeg havde HIV. Min afrikanske kæreste havde løjet og var ikke blevet testet, og han havde smittet mig. Jeg var kun 27 år og tænkte, at det simpelthen ikke kunne passe! Så meget lort skal intet menneske igennem, siger Tina. Hun konfronterede sin afrikanske kæreste, der havde smittet hende. Han afviste beskyldningen, og det gjorde Tina så gal, at hun sammen med en veninde kørte hen til det kollektiv, hvor kæresten boede og skubbede HIV-informationsmateriale ind under døren til ham og bofællerne.

- Jeg havde brug for en form for hævn, så jeg skrev hans navn på alle papirerne! Det føltes godt, at alle i hans omgangskreds fandt ud af, at han havde HIV. Det sidste jeg hørte om ham var, at han var død, men jeg ved ikke, om det passer, siger Tina.

I 1999 forberedte lægerne hende på, at hun burde planlægge sin egen begravelse, men heldigvis virkede den kombinationsbehandling, hun fik mod HIV pludselig, så hun bukkede ikke under. I dag er hun velmedicineret og har ikke HIV-vira i blodet, så en HIV-test vil være negativ. Det betyder ikke, at hun er helbredt, men hun kan leve med sygdommen i bero. Tina arbejder som karrierevejleder for internationale studerende på Aalborg Universitet. Hendes chef og kolleger ved ikke, at hun har HIV, og faktisk har hendes personlige hjælpere og hendes mands datter fra et tidligere forhold først for nylig fået kendskab til diagnosen.

- Alle har taget det så fint. Mine hjælpere er ikke nervøse for at blive smittet, og min mands 18-årige datter sagde, at nu gav det hele mening. Nu kan hun bedre forstå, hvorfor jeg kan være lidt hård i filten og har svært ved at stole på folk, smiler Tina. Hun føler, at hun har meget at smile over, for da hun fik HIV-diagnosen, frygtede hun, at hun aldrig ville få mand og børn.

Hverdagen fungerer

For 14 år siden mødte Tina skotten Neil. Hun var nødt til at fortælle ham, at hun havde HIV, før de overhovedet havde kysset.

- Åhh, det var så svært at skulle sige det. Men jeg sagde ligeud, at jeg havde HIV. Han kiggede på mig og spurgte, om det smittede ved kys, og det svarede jeg nej til. Så kyssede han mig for første gang, fortæller Tina med en glød i øjnene. Hun og Neil har sammen en 7-årig datter og en 4-årig søn, som kom til verden via kunstig befrugtning. Begge børn blev født for tidligt, og det har medført, at de udvikler sig langsommere end jævnaldrende og har særlige behov.

- Det hele må ikke gå op i børn og særlige behov, og jeg ser lyst på vores situation og føler, at hverdagen fungerer. Jeg troede ikke, at jeg kunne få børn, men nu har jeg en familie på trods af mange udfordringer. Det er blandt andet en udfordring for mig at være så afhængig af det system, jeg voksede op med, at man ikke kan stole på. Men jeg er glad for mine personlige hjælpere, selv om det er svært at have 'fremmede' mennesker så tæt på altid, siger hun ærligt og tilføjer så:

- Jeg har en evig frygt for, at jeg ikke gør det godt nok. Jeg er bange for at gentage mine forældres handlinger, og jeg kan mærke, at selv om jeg er en mønsterbryder, sidder alle oplevelserne fra barndommen dybt i mig. Derfor har jeg beskrevet dem i bogen 'Mælkebøttebarn i blomst', hvor jeg henvender mig til andre mælkebøttebørn. Det er også en bog, der bruges i undervisnings- og foredragsøjemed, blandt andet til behandlere, der møder mælkebøttebørn.

Tinas far døde af druk for 2,5 år siden, og hendes forhold til sin mor er blevet endnu sværere efter moderen flyttede til Sønderjylland. Lillesøsteren har hun heller ikke kontakt med. Alligevel føler Tina sig glad og tilfreds i dag. Hun peger først på sin krop og så på sit hoved og siger:

- Kroppen er bare en skal. Det er heroppe i hovedet, man får et godt liv. Og det har jeg i dag.

*Mælkebøttebarn i blomst kan bestilles som papirbog ved at maile til:
tinamlcampbell@gmail.com (249,95 kr. + forsendelse) eller via Facebook. Den kan købes som e-
bog på saxo.com til 99,95 kr. Tina kan bookes til foredrag på samme mail eller på tlf. 28 40 56 88.*